

Anne Plichota

Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

„Ne add fel!
Soha ne add fel!”

A két világ szíve

Anne Plichota Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

A két világ szíve

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

Zoénak. Mindenekfelett.

Mi történt az első két kötetben?

Első kötet: *Az utolsó remény*

Az okos, talpraesett, bár kissé forrófejű Oksa Pollock mindig is különleges képességekről ábrándozott, tizenhárom éves koráig azonban ugyanolyan diáklány volt, mint kortársai. Ekkor a család egyik napról a másikra Franciaországból Londonba költözik, és Oksa élete gyökeresen megváltozik, amiben nem csak az új környezet játszik szerepet...

A hihetetlen események sora a tanévnnyitó napján kezdődik. Bár új iskolájában, a Saint Proximusban – néhány kivételtől eltekintve – rokonszenves társakra talál, és szerencsére legjobb barátjával, Gusszel is egy osztályba kerül, a dermesztő McGraw professzor jelenlétében olyan heves rosszullet fogja el, hogy elájul.

Még aznap este megmagyarázhatatlan dolgok történnek vele: a pusztá akaratával tárgyakat mozdít el, a tenyeréből kiszökő tűzgömbbel kis híján lánggra lobbantja a szobáját. A rémült és tanácstalan Oksa senkinek nem mer szólni, mígnem a következő napokban furcsa foltra lesz figyelmes a hasán. Amikor megmutatja a nagymamájának, Dragomirának, aki a természetgyógyászat jeles szakértője, az

feltárja előtte származásuk titkát: a Pollock család Édéfiából menekült el, egy olyan országból, amely a Földön van ugyan, de a „kintiek” számára fényköpeny teszi láthatatlanná. Mintegy ötven évvel ezelőtt Dragomira volt ennek az országnak a „Fiatál Kegyese”, azaz leendő uralkodónője. Azonban egy lázadó csoport, a Hitszegők, magukhoz ragadták a hatalmat, ezért Dragomirának és a hozzá közel állóknak el kellett menekülniük hazájukból. A titokzatos jegy, ami Oksa hasán megjelent, azt jelzi, hogy ő lett az új Kegyes, a Számkivetettek utolsó reménye, az egyetlen, aki visszavezetheti őket elveszett hazájukba.

A meglepő titkoknak azonban ezzel még koránt sincs vége: kiderül, hogy a ház legfelső szintjén nagyanyja mindenféle különös, Édéfiából származó lénynek ad szállást, köztük a végtelenül jólelkű, ám kissé habókos Kelekotytyoknak.

Az iskolában egyre feszültebbé válik a McGraw-val való viszony, végül Oksa rádöbben, hogy a tanár tisztában van a képességeivel. Ki lehet igazából ez a sötét tekintetű férfi, és mit akar tőle?

Születésnapjára Oksa megkapja a Fiatál Kegyes első kellékeit, egy Durdur-morcot, ami nem más, mint egy élő karperec, amely segít féken tartani az indulatait, és egy granullövőt, ami egy védekezésre és támadásra egyaránt szolgáló fúvócső.

Hogy Oksa irányítása alatt tudja tartani, és szükség esetén megfelelően használhassa a képességeit, gyakorlati képzésen kell részt vennie, melyre Dragomira bátyjának, Léomidónak a walesi birtokán kerül sor az őszi szünetben, ahová nagyanyja és Gus is elkíséri. Oksa nem is sejti, hogy a vakáció alatt kénytelen lesz élesben használni a granullövőjét, ugyanis megtámadják őket, még hozzá nem más, mint McGraw! A támadás következtében Gus súlyosan

megsebesül, Dragomira csodás szereinek köszönhetően azonban szerencsére hamarosan visszanyeri egészségét.

A váratlan és döbbenetes eset után a Számkivetettek válságstábot hívnak össze, így Oksának alkalmá nyílik megismerni a kis csoport többi tagját: Naftali és Brune Knutot, valamint unokájukat, a nyugtalanítóan vonzó Tugdualt. Ekkor újabb súlyos titokra derül fény: Orthon McGraw, a félelmetes matematikatanár nem más, mint az édéfiái Nagy Káoszt előidéző Hitszegők vezérének, Ociusnak a fia, mellesleg Léomido gyermekkori jó barátja. Orthont nyilvánvalóan egyetlen cél vezérli: Oksát akarja elrabolni, hogy segítségével visszatérhessen Édéfiába, ugyanis csak a mindenkori Kegyesnek áll hatalmában kinyitni a fénykaput.

Oksa életében ezzel új szakasz kezdődik. Látszólag tovább éli egy diáklány hétköznapijait, valójában azonban a szülei minden lépését vigyázzák, attól tartva, hogy McGraw bármikor árthat neki.

A galád Hitszegőnek hamarosan sikerül is kegyetlen győzelmet aratnia, ha nem is Oksa felett, de az édesanyján, aki valamilyen rejtélyes kór hatására megbénul. Dragomira, bár meggyógyítani nem tudja, stabilizálja az állapotát. Nem sokkal később kiderül, hogy a baj forrása egy mérgezett szappan, amit Oksa kapott a születésnapjára az egyik iskolatársától, Zoétól, aki gyaníthatóan nem más, mint Orthon McGraw lánya!

Bár az Oksának szánt szappan mást betegített meg, a Hitszegő nem adja fel: egyik este a kihalt iskolában csapdába csalja a lányt. Ádáz küzdelem alakul ki közöttük, a két félelmetes varázserő összecsap. Oksa egy rövid időre felülkerekedik, s ezt kihasználva, no meg Gus hathatós segítségével, sikerül elmenekülnie. Csakhogy milyen áron! McGraw az utolsó pillanatban eltalálja a rettenetes Putrefactio granullal, amely elrohasztja az érintett testrészt.

Bár Dragomira bűvös gyógymódjai most is hatékonynak bizonyulnak, a megpróbáltatásoknak nincs vége, a végső katasztrófa még hátravan. Néhány nappal később McGraw hívására Baba Pollock a Hitszegő lakására megy egyedül. Amikor Oksa és Gus ezt megtudja, utánamennek, és belopóznak a házba, ahol a pincében két teljesen egyforma Dragomirával találják magukat szemben. Valójában az egyik csupán másolat, amely mögött a mindenre elszánt McGraw rejtőzik. Újabb szörnyű varázspárbaj veszi kezdetét, melynek során Oksának minden bátorságára szüksége van, hogy megmentse nagyanyját. Szerencsére nincs egyedül, Gus, a maga egyszerű emberi képességeivel ezúttal is a segítségére siet. A küzdelmet végül Dragomira keresztapjának, Abakumnak a megérkezése dönti el, ő teszi meg azt, amire Dragomira képtelen: kilövi McGraw-ra a Nullifikátor nevű megsemmisítő granult. McGraw feje fölött sötét lyuk kezd örvényleni, majd örökre magába szippantja a Hitszegőt.

Valóban örökre?

Második kötet: Az Eltévődtek Erdeje

A Számkivetetteket újabb csapás sújtja: Gus egyik pillanatról a másikra rejtélyes módon eltűnik a Saint Proximusban. Kiderül, hogy a fiú beképeződött, azaz magába szippantotta egy varázsserejű festmény, amit McGraw helyezett el az iskolában több hónappal korábban.

A Beképeződés egy olyan varázslat, mellyel Édéfiában azokat büntetik, akik embertársuk életére törnek. A bűvös vászon lelke és ura egy különös lény, a Szív búvár. Az ő feladata, hogy segítsen a beképeződöttnek újra megtalálni

a belső harmóniát úgy, hogy próbatételek során át munkálkodik önmaga fejlesztésén. Csakhogy Gus esetében szó sincs ilyesmiről: a Szívűbúvárra rontást küldtek, nem tudja többé megkülönböztetni a jót és a rosszat, a vászon tévedésből szippantotta be Oksa barátját.

A Számkivetettek elhatározzák, hogy a kép foglyául esett fiú segítségére sietnek. Oksa, Pavel, Abakum, Léomido, Pierre, Tugdual és a Kelekottyné önként beképeztetik magukat. Ezzel veszélyes megpróbáltatásokkal teli kalandok sora veszi kezdetét a festmény belsejében, amely egy különös világ. A Vissza-nem-térés hatalmas erdejére ugyanis nem érvényesek a szokásos tér-idő viszonyok, nem léteznek ösvények, látszólag nincs kivezető út. A Számkivetettek azonban hamarosan megértik, hogy az akaratukat egyesítve előbbre juthatnak a képben. Bátorságuk minden morzsájára szükségük van, és nagyon erősen össze kell tartaniuk, hogy szembeszállhassanak a szüntelenül körülöttük ólálkodó halállal. Hol rettenetes szörnyek leselkednek rájuk – mint a vérszomjas kaméleonok, a Gyíroszlánok vagy a lelket kiüresítő Légi Szirének –, hol az elviselhetetlen hősséggel és szomjúsággal kell megküzdeniük.

A viszontagságok közepette Oksa és Tugdual között egyre szorosabb szálak szövődnek. A szívük szembenállás és közeledés között ingadozik, míg Gus helyzete egyre zavarosabbá válik.

A veszély és az aggodalom hatására Pavel, Oksa édesapja olyan erőről és bátorságról tesz tanúbizonyságot, amit ő sem tételezett volna fel magáról. Belső ereje a hátán lévő óriási tetoválás, a Tintasárkány alakjában tör felszínre.

Odakinn Dragomira és a többi Számkivetett gondosan vigyázza a festményt, hiszen ha rossz kezekbe kerül, valamennyi beképeződött sorsa megpecsételődik. Mivel ellenségeik egyre nyilvánvalóbban figyelik minden lépésüket,

Dragomira a képet Merlinre, Oksa és Gus egyik barátjára bízta, aki a híres londoni óra, a Big Ben mutatójára kötve helyezi biztonságba. Jól is döntött, ugyanis Baba Pollockot álnokul elárulja barátnője, Mercedica, aki valójában a Hitszegők szolgálatában áll. Orthon nagyobbik fiával együtt megtámadja a Pollock család otthon maradt tagjait, és ádáz küzdelem során elrabolják Oksa édesanyját, Marie-t, valamint a Dragomira nyakában lévő kegyesi medált, mely az Édéfiába való visszatérés egyik záloga.

A második kötet tragédiái ezzel még nem érnek véget: a beképeződöttek nem jutnak ki valamennyien a festményből. Kelekottyné az életét adja, hogy megmentse Gust, és az idős Léomido is feláldozza magát.

Újabb döbbenetes családi titkokra is fény derül: Orthon és az ikerhúga, Reminiszcencia, akivel a festményben találkoznak, valójában Malorana Kegyes és Ocius, az első Hitszegő titkos kapcsolatából születtek, következésképpen Léomido és Dragomira féltestvérei. Ahogy az is egyértelművé válik, hogy Orthon nem halt meg...

Alighogy Oksa visszatér londoni otthonába, ahol szembesülnie kell a szörnyű hírrel, hogy édesanyját elrabolták, a világban egyre-másra szörnyű természeti katasztrófák kezdenek pusztítani. A Temze is kilép medréből, a víz vésszes gyorsasággal emelkedik London utcáin. A Számkivetetteknek nincs más választásuk, menekülniük kell. Pavel Tintasárkányának a hátára kapaszkodva nekivágnak az ismeretlennek a vihar szaggatta égbolton.

Első rész

Kint

1

Menekülés az ismeretlenbe

Pavel Tintasárkányának szárnya erőteljes ütemben csapkodott a szél és eső tépázta égbolton. Csaknem teljes volt a sötétség, csupán egy világító polip, a tizenegy karú Polilux fénye törte meg, amit Dragomira magasra emelt karral tartott: olyan volt, akár egy világítótorony ebben a koromsötét éjszakában.

– Kitartás, fiam! – kiáltotta Baba Pollock, ráhajolva a Sárkány tarajos gerincére.

A Számkivetettek egymást váltva függőrepültek az improzálás lény mellett, hogy könnyítsenek a terhén. Most épp Brune Knut, az idős svéd asszony lendült előre, hogy csatlakozzon Pierre és Jeanne Belanger-hoz, akik keservesen viaskodtak a dühöngő széllel.

– Ez túl kockázatos! – figyelmeztette őket Pavel kimerültségtől rekedt hangon. – Engedjétek, hogy vigyelek benneteket!

– Szó sem lehet róla! – felelte Pierre, kezét ellenzőként a szeme fölé tartva, hogy megvédje a zuhogó esőtől, ami korbácsként csapkodta a levegőt és az arcokat.

Oksa feldúltan ült nagyanyja mögött, karjait szorosan a dereka köré fonta. Az elemek ugyanolyan hevesen

tomboltak, mint amikor elindultak. Annyira gyorsan történt minden: a Temze vízszintje egy rendkívüli dagály következtében megemelkedett, Londont elöntötte az ár. A sors sürgős döntésre kényszerítette a Pollock családot és a hozzájuk közel állókat: nem volt más választásuk, menekülniük kellett. Menekülniük az ismeretlenbe, ami éppoly háttartalan volt, és ugyanannyi bizonytalanságot rejtett, mint a körülöttük háborgó sötétség. Oksa oldalra fordította a fejét. Szeme Gus rettegő tekintetével találkozott. Barátja minden erejével Reminiszcenciába kapaszkodott, az arcán patakokban csorgott a víz. Az eső? Vagy a könnyek? Oksa megborzongott, összevonta a szemöldökét, ő is szorosabban tapadt Dragomirához. Most Tugdualt és Zoét pillantotta meg, barátai az erőfeszítéstől elgyötört arccal közeledtek a Sárkányhoz. Ebben az átkozott viharban függőrepülni nem volt éppen egyszerű feladat... Két szárnycsapás között átsusszanva, súlyosan rogytak rá mindketten a Tintasárkány hátára. Ez utóbbi akaratlanul felnyögött, sőt le is lassult, aminek következtében a különös légi jármű és legénysége több métert veszített a magasságból.

– APA! – szakadt ki a rémült kiáltás Oksából.

Pavel gyengült. Ahogy azok is, akik körülötte függőrepültek. Hogy könnyítsen apján, elkezdett ő is lefelé cihelődni. A Sárkány elbódult, mélyről, a zsigereiből jövően.

– NEM! Maradj ott, ahol vagy!

– Akkor viszont meg kell állnunk egy kis időre! – üvöltötte Oksa. – Kérlek, apa, szállj le! Különben mind itt hagyjuk a fogunkat!

Néhány másodperces gondolkodás után Pavel elfogadta a nyilvánvalót, és engedett.

– Anyám, tedd el a Poliluxot, nehogy meglássanak minket, ti pedig, barátaim, kapaszkodjatok valamennyien belém!

A függőrepülők erősen megmarkolták a páncélját, és a Sárkány alábukott, hogy a jeges vízőzönön át meginduljon lefelé.

Vakító fénycsóva pásztázta idegesen a sötétséget. A helikopter fedélzetén lévő négy katona biztos volt benne, hogy nem képzelődött: bármily hihetetlennek tűnik is, az előbb egy gigantikus szárnyú szörnyeteggel találkoztak az égen. Valami sárkányfélével. Akiket repülő emberek kísértek... Hitetlenkedve, a valószerűtlen találkozástól kővé dermedve meredtek rájuk. A megdöbbenéstől a pilóta egy önkéntelen mozdulatot tett, amitől kis híján elvesztette az irányítást a gép fölött.

A helikopter pár pillanatra megingott, majd visszanyerte az egyensúlyát; a Tintasárkány ezt a pár másodperces zavarodottságot kihasználva rakétasebesen lőtt fel biztonságosabb magasságba. A Számkivetettek most hevesen dobogó szívvel és aggódó tekintettel figyelték az utánuk kutató reflektort.

A fénycsóva hirtelen rájuk vetült, az ereikben megfagyott a vér. Felfedezték őket! A helikopter motorja felbőgött, a gép egyenesen feléjük tartott.

– Ránk fognak lőni! – ordította Oksa, látva, hogy az egyik katona egy jókora gépfegyver mögött helyezkedik el.

Ösztönösen előrenyújtotta a tenyerét, mintha így akarná megállítani a golyókat. Ahogy az már többször is megeseett vele, a lelkében dúló mérhetetlen pánik fantasztikus energiává alakult át. A helikoptert egy légáramlat ragadta el, amivel szemben a modern technika tehetetlennek bizonyult, és a jármű jó hatvan-hetven méterrel arrébb pörögni kezdett önmaga körül.

– Mit tettem? – riadozott Oksa.

– Megmentetted az életünket! – válaszolta Dragomira.

– Gyerünk, használjuk ki ezt a pillanatnyi nyugalmat! – hallatszott Pavel rekedt hangja.

Azzal a Sárkány kiterjesztette hatalmas szárnyát, és minden maradék erejét összeszedve, siklórepülésben megindult a föld felé.

Gyalog a pusztában

– Idős Kegyesem fivérének lakhelye tizenkét kilométerre található légvonalban földet érésünk helyétől, észak-északnyugati irányban – jelentette egy aprócska, leginkább egy láb nélküli poszméhhez hasonlatos lény, pófácskáját a horizont felé emelve. – Két út kínálkozik: az országút és egy ösvény, amely a walesi pusztában kanyarog. Az országút gyorsabb, de zsúfolt, az ösvény hosszabb, de kevesen járnak rajta.

Mintha csak a Bömbölény információit akarná alátámasztani, az országút zaja már meg is ütötte a Számki-vetettek fülét. Jóllehet alig pirkadt, a forgalom már most sűrűnek tűnt, túlságosan is annak. A dudálástól felriadtak a madarak, a reflektorok fényében látni lehetett, amint nagy rajokban, fejveszetten menekülnek. Mivel Anglia egy része víz alá került, a lakosság pánikszerűen igyekezett Wales és Cornwall felé húzódni.

– Menjünk a pusztán! – mondta Dragomira, nyugtalan pillantást vetve Pavelre.

Oksa édesapja tenyerével a combjára támaszkodva próbálta összeszedni magát a pokoli éjszakai repülés után.

Gyötrellem volt ránézni. A Tintasárkány óriási adu volt számára, de a vele való együttélés emberpróbálónak bizonyult. Utolsó tartalékaiból merített, hogy az övéit révbe juttassa, dacolva a vakító esővel, égő testének kínjával, az otthontól való elszakadás fájdalmával. Fogát összeszorítva nyögdecselt. A közelmúlt eseményei kérlelhetetlen egyértelműséggel döntötték romba minden megmaradt reményét. Az álom, hogy egy napon *normálisan* élhet, szertefoszlott. Mindaz, amit Pavel ennek érdekében tett, homokra épült. Pedig annyira hitt, annyira bízott benne! Az étterem, amit London szívében nyitottak Pierre-rel, képviselte az utolsó reményt. Az utolsó kudarcot. Gondolatban maga előtt látta a konyhát, amire annyira büszke volt. Mostanra bizonyára már azt is sötét sár lepi, olyan sötét, mint a balsors, amely elnyelni készült a világot. „*Muszáj indulnunk... most rögtön*” – jutottak eszébe anyja szavai. Nem először mondta ki Dragomira ezeket a szavakat, de ezúttal még szomorúbban csengtek, mint eddig bármikor, s az emlékek, melyeket felszínre hoztak, nagy, keserű buborékokként pattantak szét Baba Pollock és a fia szívében. Pavel megrázta a fejét, mintha el akarná hessegetni a gondolatait. Mire jó a múlton merengeni? A legfontosabb, hogy megmentse a feleségét, Marie-t. Túl régóta van már a Hitszegők fogságában. Felegyenesedett: Dragomira lépett oda hozzá, a tarisznyájából egy fémfíolát húzva elő.

– Idd meg ezt, fiam! – mormogta.

– A híres Betonikaelixíred? – kérdezte Pavel reszelős hangon.

– Na, ha valami, akkor ez förtelmes! – szaladt ki Oksa száján. – Förtelmes, de varázslatos! Úgy érzed majd, mint ha kicseréltek volna!

Lánya lelkesedése hallatán Pavel erőtlenül elmosolyodott, és egy hajtásra kiitta a fiola tartalmát.

– Bhuu... mintha egy mocsár vizébe ittam volna bele – grimaszolt, és kihúzta magát. – Ha nem bíznék benned vakon, azt gondolnám, hogy meg akarsz mérgezni, drága anyám... Valamit ki kell találnod, hogy ízesítsd ezt az ocsmány lötytyöt!

Oksa megkönnyebbülten sóhajtott egyet. Az apja bajnoki szinten értett a csúfolódáshoz. A túlélés egy igen sajátos módja, szokta mondani.

– Gondolok majd rá, drága fiam, gondolok... – ígérte meg Dragomira.

– Jó, eleget lustálkodtunk! – rikkantotta Pavel, hirtelen erőre kapva. – Folytatnunk kell az utunkat.

Felkelt a nap, a Számkivetettek árnyéka hosszúra nyúlt a hangamezőn. Az ösvény, amin gyalogoltak, dimbes-dombos, kopár vidéken haladt keresztül. A növényekhez ködpázmák tapadtak, kísértetiessé téve a tájat. Fejük fölött a brit hadsereg helikopterei dühös vadként bögtek, az eget ellepő óriási fémrovarok minden mágiát lehetetlenné tettek. Ezért mindannyian csendesen bandukoltak, még mindig kábultan a londoni kataklizma képeitől: életük egy részét hagyták abban a városban.

– Hogy bírod, Kicsi Kegyes?

Oksa tekintete Tugdualra siklott. A fiú egy macska járásával lépdelt az ösvényen, közben folyamatosan a mobilján pötyögött. Nedves haja félig eltakarta sápadt arcát, Oksa csak az állkapcsa alsó részét látta. Nem tudta volna megmondani, hogy a fiú szép-e vagy sem. Az, amit sugárzott, messze túlmutatott ezen a kérdésfeltevésen. Számára leginkább egy fekete párduchoz hasonlított: a ruganyossága, az éleslátása és főleg az a sötét és nyugtalanító delejesség, ami teljesen felbolydította a szívét.

– Bírom – felelte Oksa meggyőződés nélkül. – Épp csak úgy érzem magam, mint a mosott rongy. És nem csak átvitt értelemben – tette hozzá, csuromvizes pamutsálját kicsavarva.

Tugdual arcán kurta mosoly villant.

– Hogy van a világ? – pillantott a fiú telefonjára Oksa.

– Jobb napokat is élt már – vágta zsebre Tugdual a készüléket. – Mondjuk úgy, lesz mit melóznod, mire helyreállítod a rendet ebben a káoszban!

Oksa összeráncolta a homlokát. Úgy érezte – ma még jobban, mint bármikor –, hogy agyonnyomja a felelősség súlya. Ő volt a Fiatal Kegyes, tőle függött a világ jövője. Két világé is. Kinté, ahol megszületett, és Édéfiáé, ahonnan a családja származott. Egyedül neki állt hatalmában helyreállítani az egyensúlyt, csakhogy fogalma sem volt róla, miképp sikerülhet ez.

– Ne felejtsd el, hogy mi is itt vagyunk! – súgta Tugdual, mintha csak megérezte volna, mire gondol. – Nem vagy egyedül.

Ez igaz, nincs egyedül. Itt vannak körülötte a Számki-vetettek. A Pollockok, a Bellanger-k, a Knutok, meg aztán Abakum, Zoé és Reminiscencia. Igen, mind itt vannak, mellette állnak, erősen és támogatóan. Az édesanyja azonban rettenetesen hiányzott neki, és ettől a hiánytól ólomsúlyúnak érezte a szívét. Ha újra a karjába zárhatná, rögtön nem tűnne annyira bizonytalannak a dolgok végkimenetele. Mintha csak a gyötrődésére felelne, heves szélroham lökött nagyot a vándorlókon, komor felhőket hajtva a pusztaság fölé. Hamarosan újra eleredt az eső is, sűrűn és könnyörtelenül.

– Mit nem adnék egy kis napsütésért! – mormogta, felhajtva az esőkabátja gallérját.

Miközben Tugdual az övéhez igazította a lépteit, Oksa nagy levegőt vett, és szemét a Számkivetettek szegezte, akik kettesével mentek előtte a szűk ösvényen. Dragomira szinte eltűnt egy hosszú, kanárisárga köpeny alatt, amit kilométerekről látni lehetett. „Kiköpött Baba...”, mosolygott gyengéden Oksa. Az Öreg Kegyes Pavel karjára támaszkodott. Ők haladtak legelől, görnyedt háttal, de eltökélt léptekkel. Oksa büszke volt az édesapjára. Büszke az erejére, a bátorságára és arra a döntésre, amit végül meghozott: hogy szívvel-lélekkel elkötelezi magát a Számkivetettek közössége mellett. A maga sajátos módján, kerek-perec kijelentette Dragomirának: *„Hogy minden világos legyen, drága anyám: megmentjük Marie-t és a két világot, aztán viszont hagyod, hogy úgy éljem az életemet, ahogy akarom, rendben?”* Közvetlenül mögöttük Gus és Zoé baktatott némán, nyakukat behúzták a dzsekijük gallérjába. Gus volt az egyetlen, aki nem rendelkezett mágikus képességekkel, és ez az erőltetett menet a zivatarban, a felázott úton, szemlátomást kiszívta minden erejét. Zoé keze fejével félresöpörte vörösesszőke haját, és időről időre gondterhelt pillantást vetett barátjára. Ennek láttán Oksa szúrást érzett a szíve táján. Neki kellene Gus mellett lennie, nem Zoénak! Neki kellene a fiút bátorítania. Dühösen és csalódottan szorította ökölbe a kezét. Égett a vágytól, hogy tegyen valamit. De mit?

– Gus!

A kiáltás akaratlanul szakadt ki belőle, ő maga lepődött meg rajta a legjobban. Az arca lángba borult, miközben Tugdual somolyogva pillantott rá. Gus megfordult: őt is meglepte Oksa spontaneitása.

– Mi az? – dünnyögte kelletlenül.

Oksa hirtelenjében csak ennyit tudott kinyögni:

– Jól vagy?

– Nem jobban, mint ti... – felelte feszült arccal a fiú.

Mielőtt visszafordította a fejét, Oksa még megláthatta hihetetlen tengerkék szemében a szívét dúló szenvedést és neheztelést. Gus rettenetesen haragudott rá, amiért közel került Tugdualhoz. A két fiú találkozásuk legelső percétől fogva nyíltan rivalizált egymással: Tugdual gúnyolódva, Gus vadul. Mióta a titokzatos skandináv felbukkant az életében, Oksa valami olyasmit fedezett fel magában, ami talán szerelemnek nevezhető. A fiatalember immár az életében és a szívében is alapvető helyet foglalt el. Gus és közöttük azonban valami tagadhatatlanul eltört. Semmi nem volt már olyan, mint azelőtt. Mély, cinkos összetartozásuk helyébe egyfajta izzó ellenségeskedés lépett, ami nagyon megviselte Oksát.

– Miért is szoltam neki? – füstölgött az orra alatt.

– Mert te egy forrófejű Kicsi Kegyes vagy, aki előbb cselekszik, azután gondolkodik, és aki imádja lehetetlen helyzetekbe sodorni magát! – felelte bizalmas arckifejezéssel Tugdual.

Oksa ökölbe szorította a kezét. „Nem akarom elveszíteni!”, gondolta, elnézve Gus vékony sziluettjét, amint a sáros úton vánszorog. A kezét a zsebébe süllyesztette, és morcosan bandukolt tovább. Bakanca orrával nagyot rúgott egy kavicsba, ami legurult az árokba. A távolban a dombok elvesztek a dühödten szakadó esőben. A látóhatár egyre jobban elsötétült – akárcsak a jövő.

A Számkivetettek már több mint két órája gyalogoltak elcsigázott némaságban, amikor Oksa hirtelen felkiáltott:

– Hé! Odanézzetek!

Valamennyien felemelték a fejüket, és figyelmüket egy nyúlra irányították, amely feléjük ugrált a pusztán át.

Dragomirából hosszú, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel, a szeme azonnal visszanyerte eleven csillogását.

– Abakum! – lehelte.

A nyúl szélsebesen közeledett, két szokatlan kísértőtől övezve: az egyik Baba Pollock Bömbölénye volt, aki szuszogva függőrepült, a másik a Fürögörény, aki hosszú, csíkos lábával könnyedén szökdécselt a növényzet fölött. Amikor a nyúl végre odaért hozzájuk, a Számkivetettek szabad utat engedtek örömüknek.

– Hát csakugyan te vagy az, drága Őrzóm! – ujjongott Dragomira, és letérdelt, hogy arcát az állat pompás szürke bundájába fúrja. – Annyira féltem...

Mindenki tudta, hogy élete során Baba Pollock csak ritkán szakadt el hűségese védelmezőjétől. Dragomira nem szeretett úgy élni, hogy Abakum nincs mellette, és a viszontlátás kiváltotta felindultság jól tükrözte, milyen erősen kötődnek egymáshoz. A nyúl kis ideig hagyta, hogy simogassák, majd a legfiatalabbak elképedt szeme láttára, akik még soha nem voltak tanúi ennek a csodának, Abakum visszaváltozott Tündéremberré. Megrázta magát, megigazgatta ősz haját, majd szemét végigjáratta a kis csoporton, gondolatban összeszámolva a jelenlévőket. Tekintete egy pillanatra komolyan, de a súlyos aggodalomtól megszabadulva megállapodott Oksán.

– Valamennyien sértetlenek vagytok, hála istennek!

– Igen, Pavelnek köszönhetően! – szólalt meg zengő hangján Pierre Bellanger. – Neki köszönhetjük, hogy itt vagyunk.

Pavel elfordult, zavarta, hogy így előtérbe állították.

– Naftalival figyelemmel kísértük, mi történik Londonban. Szörnyű, ami ott van – folytatta Abakum, tiszteletben tartva Pavel háttérbe húzódását. – És ezzel az esővel, ami még jobban zuhog, csak tovább romlik majd a helyzet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ebben a pillanatban, mintha csak a szavait akarnák megerősíteni, egy tucat helikopter zúgott át fülsértő lármával, mélyrepülésben a puszta felett. Az egyik a Számkivetettekkel szemben megállt a levegőben: mindannyian megdermedtek a félelemtől. Dragomirának épp csak annyi ideje volt, hogy a köpenye alá dugja a Bömbölényt és a Fürgörényt, mikor egy katona, megafonnal a kezében, kidugta a fejét a gépből.

– Nincsenek önök között sebesültek? Nincs szükségük segítségre? – harsant a hangja.

Abakum intett neki, hogy köszönik, minden rendben, és a helikopter már repült is a többi után a keletről és Londonból jövő utak irányába, melyeken ezrével özönlöttek a katasztrófa sújtotta emberek.

– Hogyan találtál meg minket? – kérdezte Oksa.

Abakum ravaszskásan megütögette az orrát.

– Léomido háza mindössze három kilométerre van ide.

Oksa beleszagolt a levegőbe.

– Hát én csak a sáros föld szagát érzem, ez nem igazság!

– Ez csupán szimat kérdése, drága kicsikém – mondta a Tündérember. – Neked viszont számos más értékes képesség van, nem?

– Ugyan már! Ezekkel az átkozott helikopterekkel, amik bármikor felbukkanhatnak, még csak egy vacak kis függőrepülés se lehetséges!

Mindenki elmosolyodott, kivéve Gus. A fiú ridegen hátat fordított, ami nagyon rosszulett Oksának.

– Jó... Most már induljunk Naftalihoz! – vetette fel Dragomira. – Ideje, hogy végre mind együtt legyünk.

Azzal ismét útnak indultak, a szakadó esőtől behúzott nyakkal, de új erőből duzzadó szívvel.